

Jeg tror ikke, at der saa vil blive Provisorier paa nogle og tredsindstyve Millioner Kr., jeg tror, Finansloven vil komme til at se ganske anderledes ud, end Føerne for de forskellige politiske Partier antyde. For mit Vedkommende stiller Spørgsmaalet sig saaledes, at jeg mener, at enten det Finanslovsforlag, der er forelagt af Regeringen, bliver vedtaget, eller man vedtog et Finanslovsforlag, som var i Overensstemmelse med det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), som jeg vil betragte som Ordfører for Høire, eller et, der var i Overensstemmelse med det, det ærede Medlem for Stege (Bojsen) ønsker, eller et, der var i Overensstemmelse med det ærede Medlem for Ringstøbing (S. C. Christensen) — jeg siger: enten Finansloven kom til at lyde i den ene eller den anden af disse Former, saa vilde der efter min Opfattelse dog kun være en Gradsforskjel af Slethed i disse Finanslovsforlag. Naar jeg ikke desto mindre, hvis Behandlingen ender med, at der fremkommer et Forslag, hvorved vi kunde komme ud af disse Forhold, som vi lide under, ikke blot økonomisk, men ogsaa moralsk, idet de nuværende Forhold ere demoraliserende for Folket, vil stemme for Forslaget, saa er det ikke, fordi jeg tror, det er godt, men fordi man mellem flere Under vælger det mindste, fordi jeg tror, det er det bedste, der i Øjeblikket kan komme ud af det. Regeringsstyret er ikke for mig Provisorismen, heller ikke Militarismen, men Funktionarismen, Embedsvælden, hvoraf Militarismen kun er en enkelt Gren. Der bliver stadig krævet større og større Understøttelser, mere og mere Statsunderstøttelse, og naar dette Krav bestandig lyder, saa vil derved Folkets Bælfærd undergraves. Det virker demoraliserende og kvæler i Længden Fædrelandskærligheden, fordi arbejdende, dygtige Folk ikke ville finde sig i at leve i et Land, hvor der til Fordel for det, jeg kalder Funktionarismen, paalægges dem saadanne Byrder, at de ikke kunne tjene Brødet.

Güttichau: Det er nogle Punkter paa det foreliggende Budget, navnlig paa Indenrigsministeriets Budget, som jeg vil gøre til Genstand for en kort Omtale. Der er paa § 19 opført forøgede Bevillinger til forskellige partikulære Agravs-jemed, og jeg kan ikke andet end yde disse Forslag min Anerkendelse, idet jeg haaber, at ogsaa Finansudvalget vil gaa lige saa vidt, som den ærede Minister vil gaa. Det er kun smaa og moderate Forøgelse. Jeg skal saaledes

navne en Udgift til Foredrag under de jydsk-fællesforeninger, og ligeledes en til Fjerkræavlens Fremme, og navnlig til Fjerkræavlsforeninger; ligeledes et Forslag til en forøget Bevilling til Stambøgers Førelse. Alle disse Forøgelse ere en Smødekomen imod Krav, der ere blevne rettede i den Henseende, og da det ikke er store Beløb, det drejer sig om, antager jeg, at de saa meget hellere vil blive bevilgede. Jeg skal nu ikke heller her komme ind paa de overmaade store Krav, der allerede i Dag have været Genstand for Omtale, navnlig ved den Bevægelse, som har været rejst her i Landet; jeg finder ikke Anledning til nu at komme ind herpaa. Men der er et andet Punkt paa Indenrigsministeriets Budget, som jeg vil fremdrage, og det er Bevillingerne til Konsulenterne og til Konsulentkontoret. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at der her blev truffet en Ordning — det var ikke paa den sidste Finanslov men paa den næstforegaaende — hvorefter man ved Forhandling mellem Regeringen og Finansudvalget fandt, at det var nødvendigt at etablere et Konsulentkontor, som sorterer under Indenrigsministeriet, medens Konsulentsagen tidligere var underlagt det kongelige danske Landhusholdnings-selskab. Jeg vil for mit Vedkommende udtale, at jeg, da den blev truffen, ansaa denne Ordning for fuldt fyldestgørende. Jeg kunde nemlig ikke indse, at naar Kontoret, som Tilfældet er, blev placeret i Landhusholdnings-selskabets Lokale og blev besat med en Mand, som hører med til Landhusholdnings-selskabet i den aller nævreste Forstand, man da vilde komme ind paa en saadan Betragtning af denne Institution, som flet er. Jeg troede, og tror til dels endnu, at en saadan Ordning realiter maatte blive den samme, som den har været tidligere, men det er jo en Rendsgerning — rent affet fra mine personlige Betragtninger af Sagen — at der, ikke just over alt men mange Steder fra, saadanne er blevet rettet Under mod den trufne Ordning. Man har i disse Under gjort gældende, at det var en Centralisation af Konsulentsagen, som i saa Tilfælde kunde blive skæbnesvangere, idet man antog, at Landbrugsforeningerne vilde tage en Del af den Interesse, som de have og bør have for Konsulentsagen, naar der blev Tale om en Indordning under et af de kongelige Ministerier. Der vilde og maatte derved tabes noget af det rette Initiativ og borttages noget af den Frihed, som man vistnok med Rette forudsætter at burde være tilstede ved alle den Slags Foretagender. Disse Klager have mere og mere givet sig Udtryk, og det er